

La Comédiathèque

Dhëndri ideal

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Dhëndri ideal

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

Kur e ke braktisur të fejuarën një vit më parë, vetëm pak ditë përpara dasmës,
duke i lënë si shpjegim vetëm një shënim ngjitës mbi frigorifer,
është më mirë të mos kthehesh kurrë...

Personazhet

Valentine

Stéphane

Maurice

Françoise

© La Comédiathèque

Një dhomë ndenjeje e rrëmujshme. Një foshnjë qan në djep. Mbi djep, një lodër muzikore lëshon një melodi që supozohet t'i vërë foshnjat në gjumë dhe projekton në murin përballë drita shumëngjyrëshe. Hyn Valentine, një grua e re, dhe e merr foshnjën në krahë për ta qetësuar.

Valentine – Hajde, tani është koha për gjumë... Pse qan kështu? S'ke asnjë arsye të qash! Unë po, do të kisha plot arsye, por ti? Ç'arsye ke ti të ulërish kështu? Barkun e ke plot, pelenën të pastër. Gjithë ditën sheh figura marramendëse në tavan e dëgjon muzikë qetësuese. Ç'do më shumë? Arushin tënd? Ta shpjegoja: mami e harroi dje arushin mbi makinën e gjyshes. Ai fluturoi në autostradë dhe një kamion i madh e shtypi. Arritëm t'i gjenim vetëm njërën këmbë; pjesa tjetër duhet të jetë bërë copë nën rrota. Ta jap këmbën, gjithsesi?

Duke e mbajtur foshnjën në krahë, Valentine shkon të marrë këmbën e lodrës prej pelushi dhe ia jep.

Valentine – Ja ku e ke, por të paralajmëroj, nuk është pamje e këndshme... Është plot me vaj të zi dhe mban erë naftë...

Foshnja pushon së qari.

Valentine – Aleluja! Sikur të kisha më në fund pak qetësi...

E vendos me kujdes foshnjën përsëri në djep.

Valentine – Duket se avujt e karburantit e qetësojnë...

Zilja e mprehtë e telefonit e bën foshnjën të shpërthejë sërish në të qara.

Valentine – Nuk është e mundur! Ky është një makth!

E ngre telefonin, e acaruar.

Valentine (e dëshpëruar) – Po, mami... Po, e di që do të vini më vonë, më ke telefonuar tri herë për të ma thënë... Sigurisht që jam këtu, ku tjetër mund të jem? Në ndonjë plazh tropikal duke marrë diell? Një surprizë... Nuk më pëlqejnë fort surprizat, por mirë... Po, po, mezi pres të marr vesh ç'është, natyrisht... Në rregull, shihemi më vonë, mami... Edhe unë të puth... Ah, mami! Mos i bini ziles kur të vini! Në rast se deri atëherë ia kam dalë ta vë në gjumë... Trokitni lehtë, do t'ju dëgjoj! Në një apartament kaq të vogël, s'mund të jesh kurrë shumë larg derës. Mirë, shihemi...

Valentine e mbyll telefonin. Foshnja vazhdon të qajë. Ajo e merr në krahë.

Valentine – Ç'do? Të hedh pak naftë mbi arushin tënd? Më vjen keq, s'kam! Ndoshta do të funksiononte edhe me hollues boje, por duhet të më premtosh që s'do të pish duhan në shtrat, siç e kishte zakon babai yt... Dhe, mbi të gjitha, mos më pyet ku ka përfunduar babai yt, dëgjove? Edhe mami e humbi lodrën e vet të dashur. Dhe as një këmbë nuk arriti t'i shpëtonte... Të të këndoj një këngë? Nuk di shumë... S'i mbaj mend tekstet... Por mund të të luaj një pjesë që babait tënd i pëlqente shumë. Quhet Smoke on the Water. Domethënë «Tym mbi ujë»... ose «tym në banjë», po ta marrësh si ai.

Valentine imiton me gojë notat e para të famshme të këngës Smoke on the Water të Deep Purple. Foshnja, ndoshta e shokuar nga kjo shfaqje e papritur, qetësohet menjëherë.

Valentine – E pabesueshme! Duket se i pëlqen më shumë Deep Purple sesa këngët për fëmijë...

Bie fort zilja e derës dhe foshnja nis sërish të qajë. Valentine shtang për një çast, pastaj shkon drejt derës, e tërbuar.

Valentine – Do t'i mbys...

Valentine hap derën dhe habitet shumë kur sheh në prag një djalë të ri me kostum, këmbë të bardhë dhe kravatë.

Stéphane – Më njeh, besoj...?

Valentine – Stéphane?

Foshnja pushon së qari.

Stéphane – Duhet patjetër të flas me ty.

Valentine – As që bëhet fjalë. Zhduk! Nuk dua të të shoh më!

Ajo përpiqet të mbyllë derën, por ai e pengon.

Stéphane – E kuptoj reagimin tënd, Valentine... Por duhet të më dëgjosh. Të lutem, më lër të hyj për pesë minuta...

Valentine – Po ti je çmendur që shfaqesh kështu pa lajmëruar? Pas një viti!

Stéphane – Po të të kisha lajmëruar, as derën s'do të ma hapje...

Valentine – Ik, të thashë! Për mua ti ke vdekur, e kupton?

Stéphane – Mirë, nuk dua të të hyj me forcë. Por nëse nuk më lejon, do të ulem te pragu dhe nuk lëviz prej këtej derisa të pranosh të dëgjosh ç'kam për të thënë...

Valentine heziton, e mbingarkuar nga situata.

Valentine – Në rregull, por më jep fillimisht tridhjetë sekonda. Këtu është rrëmujë... Pastaj ikën, dakord?

Stéphane – Dakord.

Valentine e mbyll derën.

Valentine – O jo, s'është e vërtetë...

Valentine fsheh gjithçka që mund të tregojë praninë e një foshnjeje: rroba, pelena, lodra... Pastaj përkulet mbi djep.

Valentine – Nëse rri urtë, mami do të të blejë një arush tjetër, me kokë dhe me dy krahë, dakord?

Ajo e çon djepin në dhomën tjetër, kthehet, rregullon pak veshjen dhe shkon ta hapë përsëri derën.

Stéphane – Faleminderit, Valentine...

Valentine – Thamë pesë minuta. (*Shikon orën.*) Pas pesë minutash zhdukesh, të paralajmëroj.

Stéphane – Në rregull.

Stéphane hyn, hedh një vështrim përreth, pastaj sheh Valentine.

Stéphane – Nuk ke ndryshuar...

Valentine – Ndërsa për ty s'mund të thuhet e njëjta gjë... Herën e fundit që të pashë kishe flokë të gjatë, mjekër, xhakëtë lëkure dhe çizme kauboji...

Stéphane – Thonë se rrobat nuk e bëjnë njeriun, por s'është gjithmonë e vërtetë. Kam ndryshuar, të betohem...

Valentine – Çfarë kërkon, Stéphane?

Stéphane – E kuptoj që je e zemëruar me mua...

Valentine – Unë? Pse duhet të jem e zemëruar? Pikërisht një vit më parë, ishim vetëm një javë larg dasmës. Këtë e mban mend, apo jo? Ftesat ishin dërguar. Edhe vendet e të ftuarve në tavolina ishin caktuar.

Stéphane – E di...

Valentine – E di...? E megjithatë, kjo nuk të pengoi të zhdukesh nga një ditë në tjetrën, pa asnjë shpjegim...

Stéphane – E tepron... Të lashë një shënim... Të paktën e more?

Valentine – Ah, po, më fal... Shënimi ngjites në frigorifer... E kam ruajtur si kujtim. (*Hap një sirtar, nxjerr një letër të vogël dhe e lexon.*) «Ti je tepër e mirë për mua. Nuk të meritoj. Më harro.» Tri fjali dhe po aq gabime drejtshkrimore. (*E shikon me inat.*) Dhe mendon se mjaftojnë që, dymbëdhjetë muaj më vonë, të të pres me krahë hapur?

Ai ul kokën, i zënë ngushtë.

Stéphane – Do të ta shpjegoj...

Valentine – Me sa duket, nuk gjete dot ndonjë vajzë më pak të mirë se unë, apo jo? Pas një viti kërkimesh, kjo s'është fort lajkatare për mua, por nejse.

Stéphane – Nuk të kam treguar gjithçka, Valentine.

Valentine – Prit, besoj se e gjeta... Të rrëmbyen jashtëtokësorët. Të çuan në planetin e tyre për të bërë eksperimente shkencore mbi ty dhe sapo të kanë liru, apo jo?

Stéphane – Nuk je shumë larg së vërtetës.

Valentine – Vërtet?

Stéphane – Më arrestuan pasi grabita një dyqan të vogël... Më dënuan me një vit burg...

Pas një çasti hutimi, Valentine duartroket me ironi.

Valentine – Bravo, artist! Më le pa fjalë...

Stéphane – E dija që nuk do të më besoje...

Valentine – Të paktën këtë e kupton!

Stéphane ngre mëngën e këmishës dhe tregon diçka që supozohet të jetë një byzylyk elektronik.

Stéphane – Jam liruar me kusht. Duhet të mbaj një byzylyk elektronik. Edhe për disa ditë...

Valentine kalon nga ironia në habi.

Valentine (*dyshuese*) – Zakonisht nuk mbahet te kyçi i këmbës? Kështu e kam parë në televizor.

Stéphane – Ndoshta në serialet e huaja... Këtu e mbajmë në dorë. Prandaj dhe quhet byzylyk...

Valentine – Ç'të shtyu të grabisje një dyqan?

Stéphane – Më duheshin para... Ndër të tjera, për të paguar dasmën tonë...

Valentine – Kaq vlente dashuria jonë për ty? Përmbajtja e arkës së një dyqani të vogël?

Stéphane – Në fakt, ishte një ushqimore lagjeje...

Valentine – Nëse do të përfundoje në burg, të paktën të kishe grabitur një bankë! Por ti s'ke pasur kurrë ambicie, Stéphane. Je një dështak. Në fund, kishe të drejtë: jam tepër e mirë për ty...

Stéphane – Ishte dyqani poshtë shtëpisë sime... Pronari më njohu dhe telefonoi policinë. Pata kohë vetëm të vija e të të lija atë shënim, para se të më arrestonin...

Valentine – Po pse nuk më the asgjë?

Stéphane – Doja të të kurseja shpjegimet e sikletshme me prindërit!

Valentine – Sa delikat prej teje.

Stéphane – Sidomos me babanë tënd. Ai është polic... E imagjinon sa turp do të kishte para kolegëve nëse duhej t'u tregonte se dasma s'do të bëhej sepse dhëndri i ardhshëm ishte në burg? Edhe ashtu s'më kishte shumë qejf... S'më ka besuar kurrë babai yt...

Valentine – Është vërtet mister pse...

Stéphane – Por gjatë atij viti pas hekurave pata kohë të mendoja, Valentine. Dhe kuptova diçka: e ardhmja është një pjatë që hahet e ftohtë.

Ajo mbetet e shtangur nga thellësia e kësaj thënieje.

Valentine – Dhe të duhej një vit për ta zbuluar?

Stéphane – Tani mbaruan marrëzitë, ta betohem. Për kokën e fëmijëve tanë të ardhshëm...

Valentine – E ke lënë edhe muzikën?

Stéphane tregon kostumin e tij të ri prej zyrtari.

Stéphane – Ke përpara një Stéphane krejt të ri, Valentine.

Valentine – E shoh... Kur hapa derën, mendova se ishe ndonjë predikues që shkon shtëpi më shtëpi.

Stéphane – Mos më thuaj se preferojë Stéphane-in e vjetër.

Valentine – Më jep pak kohë të mësohem...

Stéphane – Kam gjetur madje edhe një punë të vërtetë!

Valentine – Me çfarë merresh saktësisht? Me shërbime funerale?

Stéphane – Punoj... në industrinë ushqimore.

Stéphane i merr Valentine duart.

Stéphane – Më beso, Valentine. Jam pjekur. Dua të stabilizohem. Të ndaj gjithçka me dikë...

Valentine – Po ti s'ke asgjë! Çfarë do të ndash? Edhe për unazat e martesës u detyrove të grabisje një ushqimore!

Stéphane – Dua të them... të ndaj jetën me dikë. Me ty, nëse do...

Valentine – Pikërisht... Derisa vdekja të na ndajë... Ti di ende si t'u flasësh grave.

Stéphane – Mund të të puth?

Ajo tërhiqet menjëherë.

Valentine – Mirë, pesë minutat kaluan, Stéphane. Unë e mbajta fjalën. Të dëgjova. Tani mbaje edhe ti tënden. Ik.

Stéphane – U përpoqa të të shkruaja nga qelia, të betohem. Por kishe ndërruar adresë. Letrat m'u kthyen. Dhe, në ato rrethana, nuk guxova të pyesja prindërit e tu...

Valentine – Për këtë të paktën bëre mirë.

Stéphane – Pas gjithë asaj që ndodhi, m'u desh shumë guxim të vija e t'i bija ziles tënde.

Valentine – Me pak fjalë, je një hero i vërtetë...

Stéphane – Më jep edhe një mundësi, Valentine.

Valentine – Nuk kam kohë, Stéphane.

Stéphane – E kuptoj që nuk mund të më falësh menjëherë. Të duhet kohë. Do të pres. Sa të duhet. Tani kam gjithë kohën e botës...

Valentine – Po unë jo! Nuk e kupton ç'po të them? Nuk kam kohë tani! Pres dikë!

Stéphane – Ke dikë tjetër në jetën tënde, apo jo?

Valentine – Po, pikërisht. Do të vijë nga çasti në çast. Nuk dua të të gjejë këtu, e kupton?

Stéphane – E kuptoj... E ke rindërtuar jetën... Nuk do të më prisje me muaj të tërë... Më ke harruar...

Valentine e merr përsëri shënimin dhe ia tregon.

Valentine – Këtë doje, apo jo? Shiko, ja ku shkruhet: «Më harro!» Dhe këtë bëra. Ti nuk je më pjesë e jetës sime, Stéphane...

Stéphane – Atëherë do të iki... Nuk do të dëgjosh më kurrë për mua, Valentine... Veç nëse ndërron mendje, sigurisht... Po të lë numrin tim, për çdo rast... *(Nxjerr një stilolaps.)* Ke një copë letër?

Ajo i zgjat shënimin e vjetër.

Valentine – Ja, shkruaje edhe numrin këtu... Pastaj zhduku, dakord?

Ai shkarravit numrin mbi shënim. Dëgjohet një trokitje në derë.

Valentine – Dreq!

Stéphane – Është ai? Mos u shqetëso, nuk dua të të vë në siklet. Do t'i shpjegoj gjithçka. Jam i sigurt se do të më kuptojë.

Valentine – Janë prindërit e mi!

Stéphane *(i shqetësuar)* – Prindërit e tu? Domethënë... mamaja dhe babai yt.

Valentine – Po. Zakonisht këtë kuptoj kur them «prindërit e mi».

Stéphane *(me shpresë)* – Ah, pra, ata po prisje... Në të vërtetë je ende vetëm, apo jo?

Valentine është në panik të plotë.

Valentine – Nuk duhet të të shohin këtu, e kupton?

Stéphane – Vërtet kanë arsye të jenë të zemëruar edhe ata, por... Do të gjej ç'tu them. Jam i sigurt se do të më kuptojnë.

Valentine – Për këtë dyshoj shumë, Stéphane.

Stéphane – Mirë, për burgun të mos flasim, sidomos para babait tënd polic... Do të shpik diçka tjetër. Më beson?

Valentine – Po, por jo, vërtet nuk bëhet, të siguroj.

Stéphane – Po pse?

Valentine – Sepse... do të jetë një tronditje për ta...

Stéphane – E pranoj që babai yt më ka trembur gjithmonë pak... Por mamaja jote më donte, apo jo? Do t'ua shpjegoj gjithçka...

Valentine – Të them jo, dreqi e marrtë!

Bie zilja e derës.

Stéphane – Por pse?

Valentine – Sepse u kam thënë se ke vdekur! Ja pse!

Stéphane mbetet pa fjalë. Zilja bie përsëri.

Stéphane – Nuk mund ta kesh bërë këtë!

Valentine – Në atë çast m'u duk rruga më e lehtë për të shmangur shpjegime edhe më poshtëruese për mua, nëse më kupton... Dhe të kujtoj se vetë më the të të harroja përgjithmonë. Nuk duhej të ktheheshe...

Stéphane – Babai yt do të më vrasë...

Valentine – Atëherë të paktën do të jesh vërtet i vdekur.

Stéphane – Çfarë bëjmë tani?

Valentine – Është tepër vonë për të ikur. Nuk ka dalje tjetër. Është apartament i vogël dhe prindërit e mi duan të fusin hundët kudo.

Stéphane – Dollapi? Zakonisht aty fshihen kufomat...

Valentine – Nuk jemi në një farsë teatri, Stéphane... Veç kësaj, dollapi është vendi i parë ku mamaja ime fut hundët për të parë garderobën.

Stéphane – Nën krevat, jo. Jam alergjik. Më mjafton një grimcë pluhur që të teshtij.

Zilja bie përsëri me ngulm.

Valentine – Duhet ta hap derën, përndryshe babai im do ta thyejë. Për tani futu në dhomën e gjumit. Derisa të gjej ndonjë shpjegim bindës për ringjalljen tënde...

Stéphane – Ringjalljen time... Shpresoj të kesh frymëzim. Për të shpjeguar diçka të tillë është dashur të shkruhet e gjithë Bibla...

Valentine i tregon Stéphane drejtimin e dhomës së gjumit.

Valentine – Mbylle gojën dhe mos dil prej andej derisa të vij unë të të marr, dakord?

Stéphane – Dakord.

Stéphane zhduket në dhomën e gjumit. Menjëherë foshnja fillon të qajë.

Valentine – Dreq... Harrova këtë...

Zilja bie sërish. Valentine nxiton të hapë derën. Hyjnë prindërit e saj: Maurice, me pamjen e një polici jashtë shërbimit, dhe Françoise, një grua me shpirt hipieje. Maurice mban një dhuratë dhe vështron dhomën me dyshim.

Maurice – Po fillonim të shqetësoheshim mos të kishte ndodhur gjë. Isha gati ta thyjeja derën...

Valentine – Çfarë mund të më kishte ndodhur?

Françoise përqafon të bijën.

Françoise – Përsëritet, zemra ime! Si je? Dukesh pak e lodhur...

Valentine – Jo, jo, jam mirë... Domethënë...

Valentine përqafon edhe të atin. Pastaj vëren pakon.

Valentine – Ç'është kjo? Nuk janë as Krishtlindjet, as ditëlindja ime.

Maurice – Surpriza për të cilën të foli mamaja...

Françoise – Kurrë s'do ta gjesh ç'ka brenda. Do të mbetesh pa fjalë!

Valentine – Ah, vërtet? Qenka dita e surprizave...

Françoise – Hajde, jepja!

Maurice i zgjat të bijës pakon.

Maurice – Urdhëro, zemër.

Valentine nis të hapë pakon.

Valentine – Shpresoj të mos jetë ndonjë pako me bombë...

Nga pakoja nxjerr një arush prej pelushi të deformuar, të cilit i mungon njëri krah.

Valentine – Ç'është kjo?

Françoise – Është Toto!

Valentine – Toto?

Françoise – Për fat, pata mendjen të shënoja targën e kamionit. Babai yt u kërkoi kolegëve ta kërkonin dhe dje... ja ku e gjetëm!

Maurice – E ndaluam automjetin e dyshimtë në autostradë, pak përpara një qyteti të madh. Arushi kishte ngecur në radiatorin e kamionit.

Françoise – Nuk të tregova më parë, që të mos të jepja shpresa të kota...

Maurice – Sigurisht, ka pësuar pak dëmtime... Por këmbën e shkëputur e ke ruajtur, apo jo?

Valentine – Sigurisht.

Françoise – Nëse e ke mbajtur në akull, mund t'ia qepim prapë. Po bëj shaka...

Valentine – Ah, sa do të gëzohet...

Në atë çast foshnja qan përsëri.

Françoise – Do që të shkoj ta marr? Kështu ia japim menjëherë arushin.

Valentine i del përpara nënës.

Valentine – Jo, prit, duhet t'ju shpjegoj diçka më parë.

Françoise – Po nuk mund ta lëmë të qajë kështu.

Maurice (*gruas së tij*) – Nëse nxiton ta marrësh në krahë sa herë bën pak naze, do ta bësh të përkëdhelur...

Françoise – Mirë, mirë! Po kush më detyronte të ngrihesha njëzet herë natën kur Valentine ishte foshnjë? Ti thoshe se nuk duhej ta linim të qante!

Maurice – Ajo ishte vajzë, s'është e njëjta gjë...

Françoise – Po... Dhe mbi të gjitha ishte vajza jote... Hajde, po shkoj ta marr...

Valentine i del përsëri përpara.

Valentine – Duhet patjetër t'ju them diçka më parë.

Françoise – Çfarë?

Valentine – Nuk jam vetëm...

Françoise – Sigurisht që nuk je vetëm, zemra ime! Ne do të jemi gjithmonë pranë teje! Apo jo, Maurice?

Maurice – Nuk besoj se këtë donte të thoshte.

Françoise – O Zot! I ka ndodhur diçka! Është mjeku këtu? Mos ka ardhur urgjenca?

Valentine – Qetësohu, gjithçka është mirë, por... ka një burrë në dhomën e gjumit.

Prindërit mbeten të shtangur për një çast.

Françoise – Një burrë? Po kjo është e mrekullueshme, zemra ime! E dinim se nuk do ta kaloje gjithë jetën vetëm! Nuk ke pse të vishesh me të zeza dhe të mbash zi për burrin deri në fund të jetës!

Maurice – Aq më tepër që s'ishin martuar fare...

Valentine – Është pak më e ndërlikuar, mami...

Françoise – Dy muaj pas lindjes, nuk ke humbur kohë, por... jam e sigurt që është djalë i mirë.

Maurice – Nëse ka pranuar t'i ndërrojë pelenat një fëmije që s'është i tiji, duhet të jetë vërtet djalë i mirë... Je e sigurt që nuk është ndonjë teze?

Françoise – Maurice, të lutem. Ruaji shakatë e kazermës për kolegët e tu...

Maurice – Nuk ishte shaka...

Françoise – Thuaji të dalë, na e prezanto dhe kaq.

Maurice – Po kush është? Ku e njohe?

Françoise – Më mirë nxirre nga vendi ku është fshehur. Le të na e tregojë vetë.

Valentine – Është vëllai i Stéphane-it.

Françoise – Vëllai i Stéphane-it?

Maurice – Pra s'është teze, por xhaxha...

Françoise – Nuk e dija që Stéphane kishte vëlla!

Valentine – Madje vëlla binjak.

Maurice – I dashuri yt i ri është vëllai binjak i Stéphane-it!

Françoise – Ajo nuk tha që është i dashuri, ne e thamë... Nuk është i dashuri yt, apo jo?

Valentine – Sigurisht që jo. Sapo ka mbërritur nga jashtë këtë mëngjes... Do t'jua shpjegojë vetë.

Valentine hap derën e dhomës së gjumit.

Valentine – Stefano, mund të dalësh?

Françoise – Quhet Stefano?

Stéphane kthehet në dhomën e ndenjjes.

Valentine – Ju prezantoj Stefano-n, vëllanë binjak të Stéphane-it. Erdhi nga Roma këtë mëngjes...

Stéphane duket disi i shastisur.

Stéphane – Buongiorno...

Prindërit janë të tronditur.

Valentine – Është italian, por flet në mënyrë të përkryer gjuhën tonë, apo jo, Stefano?

Stéphane – Gjithë shkollimin e kam bërë këtu.

Françoise i afrohet dhe e përqafton.

Françoise – Ngushëllimet tona më të sinqerta, Stefano. E di sa e dhimbshme është të humbësh një vëlla.

Maurice – Ka vdekur vëllai yt?

Françoise – Jo, por mund ta imagjinoj sa do të vuaja sikur të ndodhte.

Maurice – Flisni pa pikë theksi. Nga jeni, saktësisht?

Françoise – Pak më vonë do t'ju kërkojë dokumentet... Burri im është polic.

Valentine – Është pak e ngatërruar... Stefano është nga këtu, por ka lindur në Romë.

Françoise – Po Stéphane nuk kishte lindur në kryeqytetin tonë?

Valentine – Po...

Maurice – Pak e çuditshme për dy binjakë, nuk mendon?

Valentine – E kuptoj habinë tuaj.

Stéphane – Po, njerëzit habiten gjithmonë kur ua tregoj.

Maurice – E pastaj?

Valentine – Stefano do t'jua shpjegojë.

Stéphane – Jo, jo, vazhdo ti. Ti di ta tregosh më bukur...

Valentine – Po kjo është historia jote. Dhe e familjes sate...

Stéphane – Është një histori shumë e dhimbshme... Prandaj nuk më pëlqen të flas për të, por...

Françoise – Nuk jeni i detyruar, e dini...

Maurice – E megjithatë, do të doja të dija si mund të lindin binjakët në dy kryeqytete që ndodhen gati dy mijë kilometra larg njëri-tjetrit.

Stéphane – Shumë thjesht... Unë dhe vëllai im lindëm në avion, gjatë një fluturimi nga Roma për në këtë vend.

Maurice – Vërtet?

Stéphane – Dhe...

Valentine – Stefano lindi në ngritje, ndërsa Stéphane në ulje.

Françoise – Ah, kuptoj! Pra ju jeni më i madhi!

Stéphane – Prandaj unë jam italian...

Valentine – Ndërsa Stéphane vendas. Domethënë, ishte...

Maurice – E qartë...

Françoise – Por ti nuk na the kurrë që Stéphane kishte vëlla.

Valentine – Sepse as Stéphane nuk e dinte! Nuk i njihte as prindërit e vet. Prandaj s'm'i kishte prezantuar kurrë.

Maurice – Ç'thua! Na e tregoni...

Valentine – Është një histori e tmerrshme... Dhe thuajse e pabesueshme.

Maurice – E imagjinoj...

Valentine – Në atë kohë, babai i Stéphane-it ishte shumë i varfër.

Stéphane – Prandaj kishte vendosur të emigronte me gruan e tij, për të gjetur punë si murator...

Maurice – Me avion...?

Valentine – Ishte kompani ajrore me bileta të lira, sigurisht.

Maurice – Sigurisht...

Valentine – Pra, siç ju thashë, gruaja e tij lindi Stefano-n pak pas ngritjes nga Roma. E ndihmoi ekuipazhi dhe gjithçka shkoi mirë.

Stéphane – Megjithatë, s'ishte lindje e lehtë. Dola me të ndenjura përpara...

Françoise – Dhe besoj se nuk ishin të ndenjura të klasit të parë.

Valentine – Por...

Maurice – Por në bark kishte edhe një tjetër.

Valentine – Pikërisht! Kur avioni po ulej, nënës së Stefano-s i erdhi të shkonte në tualet. Dhe aty lindi Stéphane-in.

Françoise – Nuk është e mundur!

Valentine – Meqë prindërit nuk kishin asnjë qindarkë, vendosën të mbanin vetëm njërin nga dy fëmijët.

Stéphane – Mua...

Françoise – Ç'histori e tmerrshme...

Stéphane – Ju paralajmërova.

Maurice – Po më mbushen sytë me lot...

Valentine – Vetë piloti e gjeti foshnjën në tualetin e avionit...

Stéphane – Kur shkoi ta pastronte, para se të nisej përsëri për në Romë.

Maurice – Piloti...

Stéphane – E dini si funksionojnë kompanitë me bileta të lira. Të gjithë duhet të bëjnë gjithçka...

Françoise – Po pastaj?

Valentine – Foshnja kaloi dorë më dorë... Për disa vjet e rritën stjuardesat.

Stéphane – Gra zemërmira që e ushqenin me ushqimet e mbetura nga fluturimet.

Valentine – Dhe kur erdhi koha të shkonte në shkollë...

Stéphane – U detyruan t'ia besonin shërbimit të mbrojtjes së fëmijëve.

Valentine – Imagjinoni sa të vështirë e patën të ndaheshin prej tij.

Stéphane – Sigurisht, ishin lidhur shumë me të...

Valentine – Pra, para disa vitesh Stéphane nisi të kërkonte ndihmën e shërbimeve sociale për të zbuluar kush ishin prindërit e tij...

Stéphane – Dhe vetëm pak ditë pasi më në fund gjeti gjurmët e familjes, vdiq nga ajo sëmundja e gjatë...

Valentine – Domethënë, nga mbytja.

Stéphane – Ah, u mbyt?

Valentine – Po... Por kjo është një histori tjetër...

Françoise – E pabesueshme.

Maurice – Po... Krejt e çmendur...

Françoise – Më e pabesueshmja është sa shumë i ngjajnë njëri-tjetrit, apo jo?

Maurice – Po, duken si...

Françoise – Binjakë.

Maurice – Po t'i vëmë mjekër dhe flokë të gjatë...

Françoise – Po t'ia ndërrojmë kostumin me kravata për xhinse të vjetra e xhaketë lëkure...

Maurice – Dhe këta sy që shkëlqejnë nga zgjuarsia, me një buzëqeshje prej budallai...

Françoise – Megjithatë, nëse e sheh më nga afër...

Maurice – Çfarë?

Françoise – Stéphane ishte pak më i shkurtër, apo jo? Dua të them, jo kaq i gjatë...

Valentine – Kur rritesh me ushqimet e mbetura të një kompanie ajrore me bileta të lira... normal që nuk shtatohesh fort...

Maurice – Me çfarë merret ky djalosh?

Valentine – Stefano... ka një post me shumë përgjegjësi në industrinë ushqimore.

Françoise – Ah, vërtet...

Maurice – Më qetësuese sesa të jesh baterist në një grup roku, kjo po...

Françoise – Maurice, të lutem...

Valentine – E kam ditur gjithmonë ç'mendoje për Stéphane-in, baba. Mos u shqetëso.

Françoise – Na e ke përsëritur mjaft: të merresh me muzikë është për dështakët. Por nëse do të jesh në një grup, të paktën bëhu këngëtari.

Valentine – Pra, ai që udhëheq të tjerët...

Maurice – Bateristi është gjithmonë më budallai i grupit, këtë e dinë të gjithë...

Stéphane (*i fyer*) – Nga sa më kanë thënë, grupi i Stéphane-it nuk po ecte edhe aq keq...

Françoise – Si quhej, vallë?

Stéphane – Rebelët...

Maurice – Po, Rebelët... Ç'emër qesharak! Me rebelë të tillë policia mund të flejë e qetë. Udhëtojnë pa biletë në autobus dhe kujtojnë se janë revolucionarë të rrezikshëm.

Stéphane – Besoj se kishin planifikuar një turne.

Maurice – Një turne! Ndoshta turne nëpër bare...

Stéphane – Kush e di... Nëse bateristi nuk do të kishte vdekur aq herët, ndoshta do të ishin bërë të famshëm...

Françoise – Burri im nuk kupton asgjë nga muzika moderne, Stefano. Unë e doja shumë vëllanë tuaj. Zhdukja e tij më pikëlloi vërtet...

Foshnja fillon të qajë përsëri.

Stéphane – Kush është kjo foshnjë? Po ruan fëmijën e dikujt, Valentine?

Maurice – Kjo foshnjë?

Françoise – Po është nipi juaj, Stefano!

Maurice – Po, mik, tani jeni xhaxha...

Stéphane – Nipi im?

Françoise – Sigurisht, djali i Stéphane-it!

Maurice – Nuk e di ende?

Valentine – Sapo mbërriti... Nuk kam pasur kohë t'ia jap lajmin e gëzueshëm...

Françoise – Sa e trishtueshme që ky fëmijë nuk do ta njohë kurrë të atin...

Stéphane – Po pse?

Valentine – Sepse ka vdekur!

Stéphane – Ah, po, e vërtetë... Por si vdiq, saktësisht?

Françoise – Valentine nuk jua ka treguar as këtë?

Valentine – Sapo mbërriti, ju them...

Françoise – E di që është ngushëllim i vogël, Stefano, por vëllai juaj vdiq si hero.

Stéphane – Nuk thoni!

Valentine – Ndoshta s'ka nevojë të hyjmë në hollësi... Për Stefano-n kjo histori është ende shumë e freskët. Do të ishte tepër përnjëherësh, apo jo?

Stéphane – Tani që kemi arritur deri këtu...

Françoise – Stéphane dha jetën duke shpëtuar nga mbytja një nënë dhe dy fëmijët e saj.

Stéphane – Vërtet?

Françoise – Arriti t'i nxirrte të tre në breg, por i rraskapitur nga përpjekja, e mori rrjedha...

Stéphane – Pra Stéphane ishte hero...

Maurice – Dhe hero shumë modest.

Françoise – Para se të zhdukej në ujë, pati kohë t'i bërtiste familjes së shpëtuar se nuk donte që mediat të flisnin për sakrificën e tij...

Maurice – Prandaj shtypi nuk shkroi kurrë për këtë.

Françoise – Përndryshe jam e sigurt se do t'i kishin dhënë medaljen më të lartë për trimëri.

Maurice – Me siguri... Sot ua japin të gjithëve.

Stéphane – Më mbushën sytë me lot... Valentine, duhet të jetë ngushëllim për ty që mbajte në bark për nëntë muaj fëmijën e atij njeriu të jashtëzakonshëm. Dhe prania e tij do të ta kujtojë përgjithmonë dashurinë që kishe për Stéphane-in.

Françoise – Vajza ime madje i ka shkruar kreut të shtetit për të kërkuar leje të martohet me Stéphane-in pas vdekjes, por ende s'ka marrë përgjigje...

Stéphane – Ah, vërtet...?

Maurice – Bëmë edhe një mbledhje parash për kurorën e luleve.

Françoise – Por nuk pati as varrim, sepse trupi nuk u gjet...

Maurice – Dhe ne nuk ia njihnim familjen...

Françoise – Vetëm një ceremoni e vogël mes nesh, krejt private... Ishte shumë prekëse...

Stéphane – E imagjinoj...

Maurice – Sigurisht, është e vështirë të mbash zi në këto rrethana.

Françoise – Dhe të mendosh se as ju nuk do ta njihni kurrë vëllanë...

Psherëtimë.

Maurice – Gjithsesi, ky fëmijë humbi babanë, por gjeti xhaxhanë.

Françoise – Një xhaxha që, për mrekulli, i ngjan babait si dy pika uji.

Heshtje e gjatë.

Valentine – T'ju sjell diçka për të pirë?

Foshnja dëgjohet duke qarë përsëri.

Françoise – Besoj se, së pari, atij duhet t'i japim diçka për të pirë...

Maurice – Nuk ka këtu ndonjë stjuardesë që t'i japë gjë?

Valentine – Po shkoj të shoh...

Ajo del.

Françoise – Po vij edhe unë...

Françoise del bashkë me të. Heshtje e sikletshme.

Maurice – Ç'histori...

Stéphane – Po...

Heshtje tjetër.

Maurice – Më thoni pak, djalosh...

Stéphane – Stefano.

Maurice – Stefano, po. Më thoni pak, i dashur Stefano, më vjen zor të flas për këtë, sidomos në një çast të tillë, por...

Stéphane – Urdhëroni. Tani jam pothuajse i familjes, apo jo?

Maurice – Në rregull... Pra, unë i pata dhënë hua vëllait tuaj paratë për dasmën me vajzën time.

Stéphane – Ah, vërtet...?

Maurice – Meqë nuk kishte asnjë qindarkë...

Stéphane – E dini si janë artistët...

Maurice – Po... Pritja e të ftuarve... Restoranti... Edhe fustani i nuses... Të gjitha kushtojnë shtrenjtë...

Stéphane – Patjetër...

Maurice – Dhe meqë dasma nuk u bë, po mendoja se... ndoshta mund t'i marr mbrapsht paratë që i dhashë.

Stéphane – E kuptoj...

Maurice – Nuk e dini rastësisht ç'bëri ai me ato para?

Stéphane – Sinqerisht, nuk kam ide... Por, sigurisht, nëse...

Maurice – Pesëmbëdhjetë mijë euro janë një shumë e konsiderueshme.

Stéphane – Ashtu është...

Maurice – Pothuajse sa një makinë e re... Dhe unë duhet ta ndërroj së shpejti timen...

Stéphane – Do të shoh ç'mund të bëj, ju premtoj...

Maurice – Do të më pëlqente... Në fund të fundit, tani ju do të trashëgoni vëllanë tuaj.

Stéphane – Me kusht që të mos trashëgoj edhe borxhet...

Françoise dhe Valentine kthehen.

Françoise – Donte vetëm biberonin qetësues... Ndoshta po i dalin dhëmbët. (*Së bijës.*) Mos je dobësuar pak ti?

Valentine – Nuk e di...

Françoise – Sidoqoftë, dukesh shumë mirë. Mëmësia të ka bërë mirë. Apo jo, Stefano? A nuk ju duket e mrekullueshme vajza ime?

Stéphane – Po, padyshim...

Françoise – Jeta vazhdon, apo jo? Nuk duhet të dorëzohemi përballë fatkeqësive.

Maurice – Është si me kalin. Pasi rrëzohesh, duhet të hipësh menjëherë përsëri, përndryshe...

Françoise – Jeni i martuar, Stefano?

Stéphane – Ëh... Jo. Me sa di unë. Domethënë... ende jo.

Maurice – Dhe ky Stéphane, tani që nuk është më, mund ta themi hapur: nuk ishte burri i duhur për ty.

Françoise – Maurice, të lutem... Pak respekt për të vdekurit.

Maurice – Në profesionin tim sheh lloj-lloj njerëzish... Me kohë zhvillon një shqisë të gjashtë. Dhe për të... gjithmonë kam menduar se do të përfundonte në burg...

Stefano tërheq mëngën për të fshehur byzylykun e supozuar elektronik.

Françoise – Megjithatë, vdiq si hero...

Maurice – Mirë është të vdesësh si hero, por edhe më mirë të jetosh si njeri i ndershëm. E vërteta është se la vajzën time shtatzënë dhe u zhduk pak para dasmës!

Françoise – Por... ai vdiq!

Maurice – Po, kjo është paksa e lehtë, nuk mendon? Ndërsa ju, Stefano, më dukeni djalë serioz. Dhe njeri që e mban fjalën...

Stéphane – Faleminderit...

Maurice – Pse nuk martohesh me këtë, Valentine? Ky është dhëndri ideal!

Françoise – Maurice, të lutem... Pak takt... Edhe pse Stefano është vërtet burrë shumë i pashëm... Apo jo, Valentine?

Valentine – Të martohem me vëllanë binjak të babait të... Kjo do të ishte pak e çuditshme, apo jo?

Françoise – Nga ana tjetër, s'do të të dukej shumë i huaj. Është i njëjti!

Maurice – Por më i mirë...

Valentine – Jo, singërisht, Stefano nuk është fare tipi im.

Stéphane – Nuk është shumë e këndshme të ma thuash...

Valentine – Më fal, por... kam kaluar shumë sprova kohët e fundit. Nuk besoj se jam gati për...

Maurice – Atëherë ky djalë mund t'i pëlqejë motrës sate... Ç'thua ti, Françoise?

Françoise – Maurice, unë nuk mund të vendos për këtë! Duket sikur je tregtar devesh që përpiqet të shesë gjysmën e tufës...

Maurice – Mund t'i tregosh të paktën fotografinë e motrës së Valentine-s, që të njihet me familjen e nipit të vet!

Ajo nxjerr një fotografi nga çanta dhe ia tregon Stefano-s.

Françoise – Kam gjithmonë me vete fotografi të fëmijëve të mi... Ja, këtu është motra e Valentine-s me rroba banje, në plazh. Atje kalojmë pushimet, në një kamping buzë detit.

Valentine – Mami...

Stéphane – Ah, po, rrobat e banjës ia nxjerrin shumë bukur në pah format.

Françoise – E dini se është zgjedhur «Mis Kampingu»?

Stéphane – Nuk më habit aspak...

Maurice – Mund t'i telefonojmë që të vijë të pijë një çaj me ne?

Françoise – Kështu do të njihej me Stefano-n...

Maurice – Dhe meqë dasma është paguar tashmë...

Valentine – Cila dasmë?

Stéphane – Do të ta shpjegoj...

Maurice – Ç'thoni, Stefano? Mund t'ju quaj Stefano?

Stéphane – Sigurisht.

Maurice – Në fund të fundit, ju tashmë jeni pak pjesë e familjes, apo jo? Atëherë?

Stéphane – Është vërtet shumë e bukur...

Valentine – Mirë, mjaft... Dhe s'besoj se sot do të rizgjidhej «Mis Kampingu» që në raundin e parë. Madje as në të dytin. Kjo fotografi është bërë para dhjetë vitesh dhe që atëherë ka shtuar të paktën një kilogram në vit...

Françoise – Po e tepron...

Maurice – Mos je pak xhelozë? Më dukej se Stefano nuk ishte fare tipi yt...

Valentine – Sidoqoftë, është pak herët të organizojmë një ribashkim të madh familjar. Situata është mjaft e ndërlikuar, apo jo? Ju kujtoj se Stefano sapo mësoi vdekjen e vëllait...

Françoise – Ke të drejtë, zemra ime...

Foshnja fillon të qajë përsëri.

Françoise – Po shkoj unë... *(Me nënkuptim.)* Vjen edhe ti, Maurice?

Maurice – Për çfarë?

Françoise – Këta dy të rinj duhet të kenë shumë për t'i thënë njëri-tjetrit...

Françoise dhe Maurice dalin nga dhoma.

Maurice – Mos bëni ndonjë marrëzi, dëgjuat?

Sapo dalin, Valentine kthehet nga Stéphane e zemëruar.

Valentine – Tani do të shkosh edhe me motrën time?

Stéphane – E thashë vetëm për të parë si do të reagoje. Dua ta kaloj jetën me ty, Valentine. Dhe tani që kemi një fëmijë...

Valentine – Ne?

Stéphane – Është djali im, apo jo?

Valentine – Pak vonë u kujtove të interesohesh, s'të duket?

Stéphane – Mirë, bëra marrëzi. Por tani jam këtu. Kam punë të vërtetë dhe...

Valentine – Nuk do të të besoj më kurrë, Stéphane. Sapo të largohen prindërit e mi, do të ikësh edhe ti dhe nuk do të kthehesh kurrë, dakord?

Stéphane – Nuk mund të jetoj pa ty, Valentine. Më mirë t'i jap fund gjithçkaje.

Valentine – Atëherë bëje!

Stéphane – Nuk më merr seriozisht, apo jo?

Valentine – Pranoje se deri tani nuk më ke dhënë shumë arsye të të besoj.

Stéphane shkon drejt derës.

Stéphane – Në rregull, nuk do të dëgjosh më kurrë për mua... Veçse ndoshta në kronikën e zezë. Meqë Stéphane vdiq i mbytur, do të hidhem në lumë. Kështu s'do të kesh nevojë t'i gënjesh më prindërit... Lamtumirë, Valentine...

Valentine e kap fort nga kyçi i dorës për ta ndalur.

Valentine – Jo, prit...

Stéphane – Do të ishte më mirë për të gjithë sikur të isha vërtet i vdekur, Valentine...

Valentine – Rri... Të lutem...

Stéphane përpiqet prapë të largohet dhe, gjatë lëvizjes, byzylyku i supozuar elektronik i mbetet Valentine-s në dorë. E habitur, ajo e shqyrton.

Valentine – Ç'është kjo? Po tallesh me mua?

Stéphane – Do të ta shpjegoj...

Valentine e ngre sendin lart.

Valentine – Kjo qenka byzylyk elektronik? A nuk është thjesht dry biçiklete?

Stéphane – Ajo që është e vërtetë është se të dua, Valentine. Shiko, kodi i drynit është data jote e lindjes!

Valentine – Pra nuk ke qenë kurrë në burg, apo jo?

Stéphane – Ika në turne me grupin, por u grinda me këngëtarin.

Valentine – Me Marco-n?

Stéphane – Ti e njeh?

Valentine – Po, disi... Ti vetë më prezantove, apo jo?

Stéphane – Dhe pastaj kuptova se më mungojë. Dhe se kishte ardhur koha t'i lija pas ëndrrat e adoleshencës për të ndërtuar diçka të qëndrueshme me ty.

Valentine – Sa mirë që martesë me mua shënon fundin e të gjitha ëndrrave të tua rinore... Vërtet përrallë e bukur...

Stéphane – Dëgjo, përpiqu të më kuptosh! Edhe unë jam vetëm një njeri... Mendimi i asaj dasme... Më futi frikën. U kaplova nga paniku dhe zgjodha të ikja. E di, s'është aspak e lavdishme dhe të kam lënduar shumë. Por jam pjekur, të siguroj.

Valentine – Po... U largove dhe u poqe...

Stéphane – Ende mendoj se nuk të meritoj, Valentine, por tani që kemi një fëmijë bashkë... Është një shenjë, apo jo?

Valentine – Këtë e quan shenjë?

Stéphane – Më jep një mundësi të dytë, Valentine... Ky fëmijë duhet të ketë një baba!

Valentine – Të kujtoj se, për momentin, prindërit e mi besojnë se ky fëmijë është jetim...

Stéphane – E harrova...

Valentine – Edhe kur mendonte se kishe vdekur si hero, babai im të quante tradhtar. Po u ktheve si dezertor... Sidomos nëse mban me vete armën e shërbimit...

Stéphane zbehet.

Stéphane – Ndoshta s'kemi pse t'u themi se i kemi gënjyer...

Valentine – Ah, vërtet? E si ta bëjmë?

Stéphane – Meqë prindërit e tu e duan aq shumë, martohu me Stefano-n! Ai është dhëndri ideal!

Valentine – Nuk të duket se kostumi i dhëndrit ideal të rri pak i madh? Të paktën në plan afatgjatë... Aq më tepër që me siguri nuk je as drejtues në industrinë ushqimore.

Stéphane – Ta themi se e zbukurova pak të vërtetën...

Valentine – E zbukurove?

Stéphane – Shpërndaj pica. Por është punë e përkohshme...

Valentine – Gjithsesi, mbetemi te ushqimet... Atëherë çfarë propozon?

Ai mendon.

Stéphane – Kam një ide!

Valentine – Nuk e di nëse duhet të qetësohem apo të trembem...

Maurice dhe Françoise kthehen dhe i ndërpresin.

Françoise – Sa shumë ju ngjan ai fëmijë!

Maurice – Kështu mendon...?

Françoise – Po, pak ngjan vërtet... Je i sigurt që nuk je ti babai?

Stéphane bën sikur i bie telefoni.

Stéphane – Më falni, kam një telefonatë... Buongiorno. Sì. Pronto. Mamma mia... Më falni, telefonatë e rëndësishme.

Del në korridor.

Maurice – Shpresoj të mos jetë ndonjë tragjedi tjetër familjare...

Qan foshnja.

Françoise – Besoj se është koha për qumështin...

Valentine – Po shkoj unë...

Valentine del.

Maurice – Ti e beson këtë historinë e binjakëve?

Françoise – Po ti jo?

Maurice – Jo, por po kënaqem shumë...

Françoise – Atëherë pse nuk the gjë?

Maurice – T'i lëmë të zhyten edhe pak në gënjeshttrat e tyre. Të shohim deri ku do të shkojnë...

Françoise – Sidoqoftë, ky fëmijë nuk mund të jetë i Stéphane-it. Ka lindur dhjetë muaj pas zhdukjes së tij.

Maurice – Ah, vërtet?

Françoise – Dhe më shumë i ngjan këngëtarit të grupit sesa bateristit, apo jo?

Maurice – Marco-s?

Françoise – E kishe mirë: në një grup roku, mashkulli mbizotërues është këngëtari...

Maurice – Nga ana tjetër, nëse ky budalla pranon të luajë rolin e babait...

Françoise – Nuk është dhëndri ideal, por është i vetmi që kemi përpara.

Maurice – Dhe s'jemi të sigurt që kjo budallaqe do të gjejë shpejt një tjetër, që t'i vërë byzylykun elektronik në këmbë.

Françoise – Çfarë?

Maurice – Unazën e martesës në gisht, desha të them...

Stéphane kthehet, me një pamje të çuditshme.

Maurice – Gjithçka në rregull, Stefano? Dukeni sikur sapo keni parë një fantazmë...

Stéphane – Gati e gjetët...

Maurice – Vërtet?

Stéphane – Sapo mora një telefonatë të pabesueshme.

Françoise – Nga kush...?

Stéphane – Nga vëllai im, Stéphane!

Maurice – Stéphane?

Françoise – Jo! Po ai ka vdekur!

Maurice – Mos më thoni se tani ka sinjal telefoni edhe në botën tjetër!

Stéphane – Imagjinoni, Stéphane nuk ka vdekur!

Maurice – Vërtet?

Françoise – Po si ka mundësi?

Maurice – Është e vërtetë që trupin nuk ia gjetëm kurrë...

Françoise – Po ku është?

Stéphane – Poshtë, në kafene. Pret t'ia them me kujdes lajmin Valentine-s para se të ngjitet. E imagjinoni ç'tronditje do të pësojë...

Maurice – Sigurisht... Do të jetë një tronditje e madhe...

Valentine kthehet nga dhoma e gjumit.

Valentine – Pse keni marrë të gjithë atë pamje? Çfarë ndodhi?

Stéphane – Më mirë ulu, Valentine...

Valentine – Jam shumë mirë në këmbë... Çfarë keni kaq të rëndësishme për të më thënë?

Françoise – Duhet të jesh e fortë, zemra ime.

Stéphane – Stéphane është gjallë...

Valentine – Ti... do të thuash që nuk ka vdekur.

Stéphane – Po, pikërisht këtë.

Valentine – O Zot, sa e tmerrshme... Domethënë, sa e mrekullueshme... Je i sigurt?

Stéphane – Sapo fola me të në telefon...

Valentine – Po më bie të fikët...

Ajo bën sikur humbet ndjenjat, por Stéphane e pret në krahë. Buzët u preken lehtë.

Valentine (duke marrë veten) – Jo, Stefano, mes nesh nuk mund të ketë më asgjë...

Stéphane – Ke të drejtë...

Maurice – Si në ndonjë telenovelë pa fund.

Valentine – Jo, dua të them... Po si është e mundur?

Françoise – Po, edhe unë këtë pyeta...

Stéphane – Do t'jua shpjegojë vetë. Është poshtë dhe pret t'i bëj shenjë të ngjitet.

Maurice – Doni t'i telefonoj unë? Cili është numri i tij?

Stéphane – Më mirë po shkoj ta marr...

Stéphane del.

Valentine – E pabesueshme, apo jo?

Maurice – Po, e pabesueshme... Besoj se kjo është fjala e ditës...

Valentine – Mezi pres të mësoj si mund të ketë ndodhur një gjë e tillë...

Françoise – Po ç'telenovelë!

Maurice – Je e sigurt se je mirë?

Valentine – Nuk e di... Shpresoj të mos ketë ndryshuar shumë...

Maurice – Po... Nëse ka kaluar një vit në ujë...

Françoise – Po ti mendon se...

Maurice – Nuk e di... Po përpiqem ta imagjinoj...

Françoise – Duhet të ketë një shpjegim...

Maurice – Dhe jam shumë kurioz ta dëgjoj...

Stefano kthehet si Stéphane, me xhinse, xhaketë lëkure dhe mustaqe të rreme.

Stéphane – Përshëndetje, Valentine...

Valentine – Je vërtet ti, Stéphane?

Stéphane – Jam unë, të siguroj...

Françoise – Po ai nuk kishte mjekër më parë?

Valentine hidhet në krahët e Stéphane-it.

Valentine (mënyjë) – Nuk mendon se e teprove pak? Duket sikur ke grabitur një dyqan parukesh teatrale...

Stéphane – Ka një dyqan maskash poshtë. Mendova se kështu do të dukej më bindëse...

Valentine – Sa shumë paske ndryshuar...

Maurice – Po, dhe jo për mirë...

Françoise – Është e vërtetë se mjekra i shkonte më shumë. (*Prindërit janë të tronditur.*) Po Stefano ku është?

Stéphane – Preferoi të largohet... Nga sa kuptova, ishte dashuruar me vajzën tuaj dhe po bëhej gati t'i propozonte martesë.

Françoise – Sa e tmerrshme...

Maurice – Lumturia e njërit...

Stéphane – Iu thye zemra. Por natyrisht vendosi t'i hapë rrugë vëllait të vet.

Valentine – Ndoshta nuk do ta shohim më kurrë...

Maurice – Sa keq...

Françoise – Një tragjedi e vërtetë...

Maurice – Më shumë një melodramë.

Françoise – Duhet të shkruani një pjesë teatri. Jam e sigurt se do të kishte sukses...

Maurice – Por ende nuk na keni shpjeguar si mund të rikthehet gjallë, dymbëdhjetë muaj më vonë, një njeri që u shpall i mbytur.

Stéphane – E pranoj që është shumë e çuditshme...

Maurice – Në këtë pikë, besoj se asgjë nuk mund të na habisë më...

Stéphane – Më nxorën nga uji pa ndjenja, te grykëderdhja e lumit, pranë një qyteti në brendësi të vendit.

Françoise – Mendoja se grykëderdhja e një lumi ndodhet në det, jo në brendësi të vendit.

Maurice – Ndoshta edhe kjo e bën historinë tuaj më të pabesueshme...

Stéphane – Sidoqoftë, kisha humbur krejt kujtesën. Më strehuan disa murgesha në një manastir. Sapo e riktheva kujtesën... Natyrisht erdha menjëherë këtu.

Maurice – Mirë, atëherë gjithçka përfundoi bukur!

Françoise – Më në fund do të mund të martoheni!

Maurice – Po, gjithçka përfundon me dasmë, si në përralla. Aq më tepër që dasma është paguar tashmë. Më qetësoni pak, Stéphane: keni humbur kujtesën, por jo paratë që ju dhashë për t'u martuar me vajzën time, apo jo?

Stéphane – E shihni, puna është se...

Valentine – Ç'është kjo histori?

Stéphane – Do të ta shpjegoj, e dashur...

Maurice – Mjafton t'ia vini unazën në gisht dhe gjithçka është në rregull. *(Mënjanë.)* Përndryshe, do t'ju vë unë prangat në kyçe...

Françoise – Sidoqoftë, do të jetë e çuditshme t'i shohim të dy binjakët në dasmë.

Stéphane – Në këto rrethana, nuk e di nëse Stefano do të dojë të marrë pjesë në ceremoni...

Valentine – Mirë, tani besoj e kuptoni që kemi nevojë të rrimë pak vetëm...

Françoise – Sigurisht, zemra ime... Hajde, Maurice, po ikim...

Maurice – Mirupafshim së shpejti... Stéphane.

Prindërit largohen.

Valentine – Bravo! Vërtet bravo...

Stéphane – Mendon se na besuan?

Valentine – Kur ke përballë një gënjeshtar profesionist, kurrë s'i dihet... Por më thuaj, ç'janë ato para që babai të ka dhënë për dasmën tonë?

Stéphane – E shihni, puna është se...

Valentine – Mos më thuaj se me ato para shkuat në turne me Rebelët!

Stéphane – Jam gati t'i kthej, Valentine. Edhe nëse duhet të punoj me orar të plotë për gjithë pjesën tjetër të jetës...

Valentine – Këtë bëjnë shumica e njerëzve për të mbajtur familjen, e di? *(Dëgjohet foshnja.)* Dhe ta dish se nuk do të dalësh pa e paguar...

Valentine del dhe kthehet me një shportë foshnjeje.

Stéphane *(i prekur)* – Si e ka emrin, në fund të fundit? Nuk ma the...

Valentine – Ky është Orfeu.

Një foshnjë tjetër fillon të qajë. Ajo shkon të marrë një shportë tjetër.

Valentine – Dhe kjo është Euridika... Janë binjakë. Ndoshta e kemi në familje... Duhet të jetë gjenetike...

Stéphane – Orfeu dhe Euridika... O drej... Ferri... Domethënë... Sa e mrekullueshme!

Valentine – Po, do ta shohësh... Kur fillojnë të qajnë të dy njëherësh, të duket sikur dëgjon stereo.

Ai përkulet i shqetësuar mbi të dy shportat.

Stéphane – Po... je e sigurt se të dy janë fëmijët e mi?

Valentine – Kush e di...

Stéphane – E çuditshme, ky më kujton paksa dikë...

Të dy foshnjat qajnë njëkohësisht. Valentine përpiqet t'i qetësojë. Bie zilja e derës.

Valentine – Shkon ta hapësh? Siç e sheh, jam pak e zënë... Me siguri janë përsëri prindërit e mi. Kanë harruar diçka.

Stéphane – Po shkoj.

Zhduket për një çast për të hapur derën, pastaj kthehet me një buzëqeshje të madhe.

Stéphane – Do të qeshësh... Është Marco!

Valentine e vështron e shtangur.

Valentine – Marco?

Muzikë roku (mundësisht Smoke on the Water nga Deep Purple).

Errësirë.

Fund.

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.